

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

39. An Episcopus possit ordinare aliquem qui fortuito natus est in sua
Diocesi, ita ut sit ei subditus originis? Ex pert. 8. tr. 2. res. 11. ibid.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76405](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76405)

neficiam vacet, non potest acceptare determinatum beneficium, sed tenetur acceptare primum beneficium quod vacauerit: quæ quidem capitis dispositio non videtur accommodabilis nostro casu, præcipue cum sit odiosa, & consequenter non extendenda. Quæ quidem sententia, me consulto, anno 1635. fuit in praxi acceptata in hac Diocesi Valent. in quodam Beneficario habente vnum beneficium in Diocesi Segobriensi, qui cum suscepisset ibi ratione illius beneficii Subdiaconatum, postea ratione alterius beneficii in Diocesi Valentini suscepit alios Ordines. Hucyque Trullench, satis probabiliter.

RESOL. XXXVIII.

An supradicta opinio in aliquo casu irritetur?
Et an hoc non solum in maioribus, verum etiam in minoribus Ordinibus locum habeat?
Et an laicus promoueri ad primam Tonsuram possit etiam per Episcopum non suum?
Et notatur quod in isto casu non incurrit suspensionem, quæ ipso iure Sacri ordinis incurret, si ab alieno Episcopo Ordinem susciperet. Ex part. 8. tract. 2. Resol. 10.

§. 1. **R**espondeo affirmatiue. Et ideo si aliquis à priori Episcopo originis Ordinem aliquem accepisset ad titulum beneficii residentiam requirentis, vel ad titulum patrimonij pro vtilitate, vel necessitate Ecclesie, iuxta formam Concilij Tridentini sess. 23. de reform. cap. 16. quo casu non poterit noui domicilij Episcopus ei Ordines conferre, in consulto priore Episcopo, à quo perquirere debet, verum iusta illa causa, quæ ad collationem Ordinum coegit, cessauerit, vel adhuc vigeat, & si adhuc eadem causa perdurauerit, remitti debet, vt inferuiat Ecclesie, cuius gratia fuit ordinatus, vt apparet ex d. cap. 16. sess. 23. de reformat. & docet additio ad summam Bullarij Quarantæ in verb. Ordo, vers. circa tertium pag. 351. quem sequitur Bartholom. Vgolin. d. tract. §. 2. in fine, & refert Piafecius in praxi Episcop. 1. part. cap. 1. de confer. Ord. in n. 9. ampliat. 2. Aloysius Riccius d. praxi Ecclesiastica, decis. 306. num. 4. quamuis ibidem in vers. Ceterum, affirmet, contrarium consultuisse nonnullos Episcopos domiciliarios ordinare cupientes, scilicet Clericos, qui ab eorum originis Episcopis Ordines sumplerunt, eo quod variatio maxime in Ordinibus, & aliis spiritualibus prohibeatur, ex Archid. in cap. nec captanda, de concess. prebend. Aclmll. de Grassis decis. 13. de penson. & aliis & probatur ex Clement. 1. de renunt.

2. Quæ omnia, non solum in maioribus, verum etiam in minoribus Ordinibus locum habebunt, imò in minoribus Ordinibus maior ratio est, cur prohibeatur Episcopus, nisi post quæsitum legitime domicilium Ordines conferre, quia tunc ponitur fundamentum sine quo reliqui Ordines conferri non possunt, & ab eo tempore ordinatus eximitur à potestate seculari, concurrentibus cæteris adminiculis: vt notat Rebuff. de literis dimisso. n. 16. Quaranta d. verb. Ordo, quos sequitur Piafecius d. loc. n. 9. ampliat. 1.

3. Ex quo apparet, non modico errore lapsum fuisse Guid. Pap. decis. 44. dum existimauit, posse laicum promoueri ad primam Tonsuram, etiam per Episcopum non suum (cui & conuenienter tradita per Petr. Alph. de Vasconcel. in harmonia rubr. titul. de temp. ord. in n. 7.) si quidem manifestè conuincitur ex iam dictis, & ex cap. fin. de temp. ord. in lib. 6. quem

etiam reprehendit Petr. Barbosa in l. 1. art. 3. n. 218. de iudic. licet in n. 220. affirmet, suspensionem, quam ipso iure Sacris ordinatus alius incurreret, isto casu minime contrahi, etiam si ab alieno Episcopo primam Tonsuram suscipiat, ex Nauarr. conf. 25. n. 31. de temp. ord. Et hæc omnia docet Narbona in Recopilat. lib. 4. titul. 1. leg. 20. n. 132. & seq. cui adde Marchinum de sacram. Ord. in part. 1. cap. 5. n. 20.

RESOL. XXXIX.

An Episcopus possit ordinare aliquem qui fortuito natus est in sua Diocesi, ita vt sit ei subditus originis? Ex p. 8. art. 2. Ref. 11.

§. 1. **A**ffirmatiue respondet Gaspar Hurtadus de sacram. Ord. in difficult. 7. vbi ita asserit: Quilibet rament fit subditus Episcopo quoad susceptionem Ordinum (vt exprimitur in c. cum nullus, de temporibus ordinationum, in 6.) aut ratione natiuitatis in Diocesi illius (ad quod credo fuisse, quod in ea fortuito natus sit, quia in ea erat causa itineris, vel negotij) ita ille, in cuius fauorem faciunt Doctores, quos citat Narbona lib. 4. titul. 1. leg. 20. num. 141.

2. Sed communis sententia est in contrarium. Dico igitur, quod licet fortuitus quis domicilium in ea patria, vbi natus est ipsemet, qui ad Ordines promoueri desiderat, ex eodem cap. cum nullus: nam natiuitas propria facit eum in eo loco, vbi natus est ipse leg. 1. ff. ad municip. leg. municipes. ff. de verb. significat. leg. ciues. C. de incol. lib. 10. docent Imola, Paulus, Alexander in leg. huiusmodi, §. legatum ff. de leg. 1. Felinus cap. Rodulphus, conclus. 5. de rescript. Menochius lib. 6. de presump. presump. 42. num. 4. Bologn. in repet. Extraneitatis Theodesy, 11. part. vers. natura suos ciues, vbi dicit, quod quis sit ciuis, vbi ortus est, & docet Grammat. voto 10. num. 15. quod præter natiuitatem est veritas, vnde potentior est ciuitas originis, quam alia quælibet. l. origine, C. de municip. & origin. lib. 10. Cald. Pereira in suo conf. pro D. Ioan. à Tassis, num. 6. probat Ord. Lusit. lib. 2. tit. 56. in princip. ibi Aquelle que dicitur, ou de seu termo for natural.

3. Hoc tamen intelligendum est ex parentibus, qui habent domicilium in eo loco, vbi ipse filius natus est, non qui nascitur casu, & fortuito ex parentibus alibi pergentibus, vel ad tempus motam trahentibus in aliquo loco, vbi natus est; nec enim contrahit ciuitatem originis, sed in eo loco vbi parentes proprium domicilium censentur habere, ex l. 1. C. de cap. & postlim. reuerf. Bart. num. 4. & Platea in l. filius, num. 1. vers. quod intellige. C. de munic. & origin. lib. 10. Paulus & Alex. d. §. legatum. Felinus d. cap. Rodulphus in 5. concl. Ias. conf. 77. lib. 31. Gregor. Lop. l. 2. tit. 24. part. 4. verb. Maguer sea natural, & in his terminis proprius Episcopus non erit is, qui fuerit illius Diocesis, in quo promouendus natus fuit casu fortuito, sed erit Episcopus eius Diocesis, vbi parentes domicilium habuerunt, & fingitur ibidem natus. Et ita docet Thomas Vallascus in suis Allegationibus, tom. 1. allegat. 5. num. 20.

4. Et ideo Præpositus in 3. part. de sacram. Ord. in quest. unica, dub. 14. num. 130. ita asserit. Episcopus originis, dicitur Episcopus loci, in quo quis natus est, cum parentes ibi haberent domicilium, vel saltem censetur natus. Quod dico, quia vt aliquis censetur Episcopus originis, non sufficit aliquem fortuito natum esse certo loco, v. g. in itinere, vel vbi parentes versantur negotiorum causa, habentes alibi

Quoad hoc in tom. 5. tit. 3. lege doctrinam ref. 44.